

«γιαυτό κλαίω κι ἐγώ...»

Πορφύριος Ἡγούμενος

«γιαυτό κλαίω κι ἐγώ...»

Χαρακτικά καί στολίδια
Μάρκος Καμπάνης

Ἐπιμέλεια ἔκδοσης
Βασίλης Ἀργυριάδης

Ἐν πλῶ

Θερμές εὐχαριστίες ὀφείλονται
στόν κ. Μάρκο Καμπάνη γιὰ τὴν εὐγενική παραχώρηση
τῶν ἔργων ποὺ κοσμοῦν τὴν παρούσα ἔκδοση, καθὼς
καί στόν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη κ. Ἐλισαῖο,
Καθηγούμενο τῆς Ἱ. Μ. Σίμωνος Πέτρας,
γιὰ τὴν εὐγενική ἄδεια χρήσης (στό ἐξώφυλλο)
τοῦ ζωγραφικοῦ ποὺ περιέχεται στὴν ἔκδοση τῆς Μονῆς
Ἁγίου Σίμωνος τοῦ Ἀθωνίτου Βίος καὶ Πολιτεία
(Ἁγιον Ὄρος 2000)

© Πορφύριος Ἡγούμενος
& Ἐκδόσεις Ἐν πλῶ
Κολοκοτρώνη 49, Ἀθήνα 105 60
ΤΕΛ.: 210 3226343 - Fax: 210 3221238
e-mail: info@enploeditions.gr
www.enploeditions.gr

Α' ἔκδοση: Φεβρουάριος 2010
Β' ἔκδοση: Ὀκτώβριος 2015

ISBN: 978-960-6719-64-6

Σάν Πρόλογος

Ἦνεῖρα εἶναι μόνο γιά μπροστά, γιά τό μέλλον;
Ἦλη ἡ ζωή Ἦνεῖρα. Τί περασμένα, τί μελλούμενα;

Καί ἐκεῖ πού σκέφτεσαι τό ὕστερα καί τό μετά,
τό μέλλον γίνεται παρόν, καί πάλι τό παρελθόν
Ἦνεῖρα.

Ἦ παπαἘφραῖμ ρώτησε τόν παπαΣυμεών: τόν
πρῶτο ζῆλο τόν ἔχεις; Καί πρόσθετε: Νά ἔχεις
ζῆλο σάν τόν Ἦθωνα καί νά μείνει ἕνα λεφτόκαρο
στό τέλος.

Ἦ πατήρ Ἦερώνυμος τό δίδαξε στίς μαθήτριές
του καί μία ἀπό αὐτές ἔλεγε στήν θυγατέρα της:
Ἐέρεις ποιό εἶναι τό ὄνομα τῆς ζωῆς, παιδί μου;
Ἦπομονή. Καί ὁ παπαΣίμων μᾶς ἔλεγε συνέχεια:
Ἦπομονές, πολλές Ἦπομονές. Τί εἶναι ἡ ζωή,
συμπλήρωνε; Βῆμα βῆμα πρὸς τό μνήμα. Καί ὁ
+Σοφία, τῆς Παναγίας ἔλεγε, πολλάν Ἦπομονή,
πολλάν Ἦπομονή.

Τό λέει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος: δι' Ἦπομονῆς

τρέχονεν· καί ὑπομονή καί τρέξιμο. Κι ὁ μακαρίτης ὁ κυρΝίκος ὁ Πεντζίκης ἔλεγε πῶς τόν σταυρό τόν στολίζουν μέ ἀσήμι καί μέ χρυσό, μέ μαργαριτάρια καί μέ πέτρες οἱ ἀγιορεῖτες γιά νά γίνεται πιό ἑλαφρύς καί νά ξεγελιοῦνται.

Τριάντα ὄνειρα, τοῦ ὕπνου ἢ τοῦ ξύπνιου. Τριάντα φωτογραφίες, φωτογραφίες-ζωή στόν ἱερό Ἄθωνα...

Ἄλλά, δόξα τῷ Θεῷ· μᾶς δίνει καί ὑπομονή, μᾶς δίνει καί ὄνειρα καί πορευόμαστε, μέχρι νά φτάσουμε στό τέρμα. *Καί ἀποδώσει Κύριος ἐκάστω...*

Ο ΠΑΠΑΣΙΜΩΝ ΚΙ Ο ΓΕΡΟΓΕΛΑΣΙΟΣ, μικρασιᾶτες, εἶχαν κελλιά δίπλα δίπλα. Διαφορά ἡλικίας κάπου δεκαπέντε χρόνια. Στό μπαλκόνι συχνά κάθονταν καί ἔβλεπαν στήν θάλασσα πῶς πέρασε ἡ ζωή, κύματα κύματα, τρικυμίες, μπουνάτσες, μπαχαρίες καί μαραγγαλιές. Ὅνειρα, ὄνειρα, ἔλεγε ὁ παπαΣίμων. Μπού ντουινιά τσόκ ἰζβερνέ, ἄσκ ὀρσοῦν τζεβρινέ, ἔλεγε ὁ ΓεροΓελάσιος. Αὐτός ὁ κόσμος εἶναι ψεύτικος καί χαρά σαυτόν πού τόν κοροΐδεψε. Ἡ παλιοντουινιά, παλιόκοσμε καί παλιοκοινωνία, οὔτε στιγμή δέν ἔμεινα μέ δίχως ἀγωνία. Κουβέντες ἀπό μιά ζωή. Ρακή ἀποσταγμένη καί μεταβρασμένη πολλές φορές· δάκρυ λαγαρό.

Κάθονταν μέ τίς ὥρες, ὅταν δέν εἶχαν

διακόνημα. Ἐπιασαν μιά κουβέντα γιά τόν γερο Ἰωαννίκιο, πού χρόνια ἔμενε ἔξω ἀπό τό μοναστήρι, μέ συντροφιά τήν προσφυγούλα καί τόν παρδάλη, γατιά δηλαδή. Κάθε βδομάδα ἤ στίς δεκαπέντε κατέβαινε στό λιμάνι γιά τά ψώνια πού συμπλήρωναν τήν κουμπάνια πού τόν πήγαιναν ἀπό τό μοναστήρι. Κυνηγοί περνοῦσαν τόν χειμώνα, γιά γουρούνια, πουρναρόψαρα συνθηματικά.

Πολλά χρόνια ὁ γερο Ἰωαννίκιος. Πολλά. Ἔ, τό συνήθισε. Ὅχι, τό ἀποφάσισε, ὁ γεροΓελάσιος. Συνήθεια ἤ ἀπόφαση. Μεγάλες διαφορές. Φιλοσοφία ζωῆς.

Ὁ παπαΣίμων ὅταν χαιρετιόταν τοῦβαζε μετάνοια μέ χειροφίλημα, γατί παπάς αὐτός, ἀλλά ὁ ἄλλος ἔκανε τρεῖς φορές τοποτηρητής. Καί στόν Γέροντά μας –καλή του ὥρα καί νᾶχουμε τήν εὐχή του– αὐτός ἔδωσε τό μπαστούνι ἀπό τόν ἅγιο Σίμωνα. Ὁ Ἠγούμενος ὁ παπαΧαραλάμπης εἶχε πεθάνει μῆνες πρίν, τήν ἴδια χρονιά. Τοῦ

πήγαν τήν Ἁγία Μαγδαληνή, συνῆλθε, τήν προσκύνησε κι ὕστερα ἔφυγε. Στό κελλί του εἶχε κάρα. Νηπτικός, ἥσυχος. Ἄνθρωπάκι. Διάκος στόν ἅγιο Σμύρνης Χρυσόστομο, τόν ἱερομάρτυρα.

Μαζευτήκαμε σχεδόν ὅλοι. Ὁ παπαΣίμων στό κρεββάτι τῶν ἀσθενῶν, στό νοσοκομεῖο, καί τοῦ διαβάζαμε τήν Ἀκολουθία εἰς ψυχορραγοῦντα. Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἀνάπαυσον τόν δοῦλον σου Σίμωνα ἱερομόναχον, σέ κάθε τροπάριο, καί αὐτός ἔκαμνε τόν σταυρό του. Τελείωσαν τά τροπάρια, διάβασε ὁ παπαθανάσης καί τήν εὐχή καί ἔφυγε. Δέν καταλάβαμε τό πῶς.

Βγῆκα στό μπαλκόνι, ἀνάμεσα θάλασσα καί οὐρανό, καί ἔκλαψα, ἔκλαψα. Μάρτυρας. Ἱερομάρτυρας. Μεγαλομάρτυρας. Σπασμένο ποδάρι, κῆλες καί κηλεπίδεςμοι, τρύπα στήν κοιλιά ἀπό παλιά ἐγχείρηση συρήγγιο. Κι ἄλλα κι ἄλλα. Πού λέγονται καί δέ λέγονται. Ἐκλαψα, ἔκλαψα. Κι ὕστερα τόν σηκώσαμε. Κάτι μούδωσαν νά τόν θυμᾶμαι. Μάρτυρας.

Ἔδινε καί δώδεκα φουντούκια σέ χωνάκια, ὅπως τότε πού τά πουλοῦσε στόν Τσεσμέ. Κι οἱ νοικοκυρές, πού τούς τά πήγαιναν οἱ ἄντρες τους, τά φύλαγαν στό εἰκονοστάσι καί ἔτρωγαν ἓνα ἓνα, ὕστερα ἀπό τόν ἀγιασμό, τό πρωῖ.

Ἔχω κι ἐγώ χωνάκι κρατημένο.

Ὅταν κάναμε τήν ἀνακομιδή, πῆγα καί ἔψαξα τό σπασμένο ποδάρι, καί τό φίλησα μέ εὐλάβεια. Ἦταν χόντρος, σάν ἀφρός. Μιά ζωή στούς διαδρόμους καί στά μπαλκόνια, ἐκκλησία διακόνημα, στήν ὑπακοή τοῦ κοινοβίου, μέ σπασμένο σερνάμενο ποδάρι. Ὁ πάτερ Δημόκλητος ὁ γιατρός, αὐτός νομίζω, εἶχε πεῖ πώς ἦταν βγαλμένο, καί ἦταν σπασμένο. Τί πόνος, ἔ;

Ὁ ΓεροΓελάσιος, ἐσπερινός τήν πρώτη Σεπτεμβρίου, μέ τό παλιό, βγήκε νά χτυπήσει τό σήμαντρο. Χοροβατοῦσε καί πήγαινε. Ἔκατσε λίγο νά ξαποστάσει. Καί συνέχισε. Ἔσεῖς στήν δουλειά σας, εἶπε. Ἐγώ ἔχω

ταξίδι. Πήγε στό κελλί καί ἔφυγε. Ἐκεῖ πού
τόν ἀλλάζαμε, ἔβγαλε ἀπό τό στόμα ἕνα
δροσερό ζεστό νερό, πεντακάθαρο. Ἡ
τελευταία ἐπίγεια εὐλογία του, μέ εἶπε ὁ
ἐπίτροπος. Ἔφυγε καί αὐτός.

Περιστερώνας, περιστερώνας τό κοινόβιο,
ἔλεγε. Ἄλλοι ἔρχονται, ἄλλοι φεύγουν.
Ἄλλοι στόν οὐρανό, καί ἄλλοι γιά τόν
κόσμο, καί ἄλλοι...

Ἔ, Πορφύριε, περιστερώνας, περιστε-
ρώνας, παιδί μου, τό κοινόβιο...

Γεροντικό καί Συναξάρι ὁ Βίος τους.
Νᾶχομε τήν εὐχή τους.

Ἔνα σμάρι περιστέρια
λευκά,
ἕνα σμάρι χελιδόνια
μιά χούφτα σιτάρι
καδαρό
κόκκος κόκκος
συναγμένο στήν Ἀποθήκη
τοῦ Κοινοβίου.